

TRANG HẠ

TRUYỆN NGẮN TRANG HẠ



BÓNG CŨ

Ngày Danh từ Sài Gòn trở về, nhà Thủy đã rước dâu được ba ngày. Bên nhà cũ chỉ còn con Phượng ngồi nhặt thóc trước sân. Nhặt một buổi được lưng thùng thì mỏi quá, con em út ngồi ngả trên hè hát “Lý con sáo sang sông” nghe náo cả lòng. Danh đi lại qua cái hàng rào bông bụt hàng chục lần, hàng trăm lần, muốn mở lời hỏi, nhưng sao có nỗi buồn cứ chực dâng lên nghẹn ngang cổ. Nỗi buồn cắt ngăn lối thẳng con trai hai mươi hai tuổi, đeo đẳng theo Danh lên chạc ba cây ôi già nhẵn thín vết trèo. Danh ra vuông tôm bỏ chùm lá Thuộc Cá, vòng vèo sao lại ra chỗ bờ sông cũ. Cậu trai ngồi thần thờ ném đất cục xuống sông, hòn đất chìm chìm mất tăm theo dòng nước đục. Đò máy từ chợ huyện về xóm chạy qua quạt nước ràn rạt vào những chùm lục bình ven sông, duềnh những vàng hoa tím ngang tầm mắt, nhức nhối.

Được hai ngày thì Danh không chịu nổi, cậu bắt chuyến xe lúc chập tối từ huyện ngoại thành về Sài Gòn. Xe đầy, lắc lư ì ạch như một bà già xách cái làn nặng trĩu, dúi đầu Danh vào cửa kính đau nhói. Lúc đó, Danh mới nhận ra nước mắt mình thành vệt, trên lớp kính mờ mờ bám đầy bụi đường đỏ lù. Hết những chờ mong.

Trưa hè nắng đỏ lửa, hơn chục quả cầu gió quay tít mù trên mái kho hàng, cái nóng vẫn phả vào cửa hầm hập. Những cơn gió hiêm hơi từ Bến Nhà Rồng không len qua nổi những dãy Công-ten-nơ xếp chật ngất. Ông Vẽ,

bảo vệ mắc võng dù vắt ngang lối đi độc đạo bít bằng rào B40, gác chân lên cánh cổng, đánh giấc trưa quen thuộc. Anh tài xế Thượng ngủ ngay trên buồng lái chiếc IFA cũ nép dưới hiên kho. Còn Danh, quanh quần ôm chồng Shift Order và Lệnh xuất hàng buổi sáng, chữ tuôn vào mắt chứ đọc hiểu được gì nữa đâu. Cái nóng trong kho quần với nỗi ngao ngán trong lòng. Danh không tìm được người nào khả dĩ cảm thông với cậu, để cậu có thể trút hết nỗi lòng, dẫu chỉ một câu nói: “Em thương cô ấy từ hồi hai đứa còn trèo ôi, vượt rào tắm sông kia!”.

Mỗi ngày Danh chỉ nghe những mệnh lệnh cộc lốc: “Nào, đếm đủ hàng chưa để còn ký vào đây!”. Thủ kho ra lệnh, chủ hàng khẩn khoản. Tất cả đã lên chương trình hết, đúng quy định! Một, hai, ba... đủ dây hàng rồi thì đóng Công lại, bấm Seal, Danh chưa bao giờ làm số. Nhưng sao cuộc sống của chàng trai quê cũng phải cuốn theo trình tự do một ai đó, ở xa tít tắp, định ra? Như đã định ra Danh phải lên thành phố hồng kiếm một cô vợ cùng dòng máu Hoa Kiều, để người con gái ở quê chờ đến mỏi, rồi lạng lẽ lên đò về phố huyện theo chồng?

Anh Thượng đã dậy từ lâu, anh nằm trên buồng lái ngắm nghía cậu trai mắt xéch tuổi đôi mươi, mặt đàn ra không sinh khí! Nghĩ sao anh nhảy xuống, phủi áo bảo Danh: “Mày có muốn lái xe nâng hàng không, tao dạy cho! Không học thì đời nào mày thoát khỏi cái kiếp đầu sai cho bọn kho cảng này?”. Danh choáng, tưởng như anh Thượng đọc được ẩn ức của mình. Anh Thượng bĩu môi: “Mày giấu thuốc lá ở đâu? Thèm quá lên xe tao. Đừng giấm giúi, chúng nó lại có cơ mà đi!”

Tranh thủ những buổi trưa đợi bốc hàng ở cảng, anh Thượng mượn cái xe nâng cũ kỹ nhất kho, trả tiền dầu nhớt đàng hoàng, cho Danh chạy thử! Gạt cần lái sang trái, sang phải là nâng kiện hàng lên, tiến tới số 3, lùi về số 1. Đến ngày Danh chạy trơn tru, túc tắc nâng được những dây hàng, biết đánh đồng ngay ngắn thì anh Thượng đột ngột biến mất. Thay anh là một thằng cha lầm lì, chưa đánh xong hàng đã chực chạy, đuôi xe nhổng nhổng xả khói ngay cửa kho! Anh Thượng đổi chỗ làm. Anh sang hãng Giao nhận

Kho vận ngoại thương, lãnh xe Công-ten-nơ 40 “phít”. Loại xe này thường xuyên vượt tải cầu, lại nguênh ngoàng, hay bị cảnh sát giao thông hỏi thăm, nhưng bù lại tiền lót tay nhiều hơn. Anh Thượng biết chạy những đường “né cầu”, “né cảnh sát” rất tài, và xe chạy êm thú hơn hẳn! Danh đâm bồi rồi. Nhất là khi chịu khó chạy được cái chứng chỉ, Danh lên làm tài xế xe nâng đang hoàng thì cái món nợ ơn nghĩa kia cứ thúc hoài trong dạ.

Một bữa, anh Thượng lái Công gần đến chân cầu Sài Gòn thì thấy Danh vẫy rồi rít trước mũi xe. Anh cho xe chạy băng qua cánh tay vớ của cậu trai, kịp ngó thấy cái mặt cậu đen sạm hơn, rần rởi chứ không khờ khờ thất tình như dạo trước. Thế là mừng rồi, xe nặng lên dốc cầu, dừng lại có họa là diên!

Một ngày, bất ngờ Phượng lù lù xuất hiện ở cảng, ngay trúng cái chỗ lồi vào độc đạo do ông Vẽ canh giữ, giữa một giấc ngủ trưa. Cô gái quê mười sáu, tay nón lá tay khép vạt áo vải trắng, lay ông già dậy. “Bác ơi bác cho con hỏi thăm...”. Giấc mơ kết thúc bất thành linh, ông già bật dậy hoảng hốt, trợn mắt nhìn người khách lạ. Trời ơi trời, sao cô lại đi đường này? Kết quả là mấy người trong kho kéo lại, rồi khen Phượng đẹp, vừa ngáp vừa bõn cọt, có phải cô em định xin vào kho làm việc? Ô, ở đây thiếu lắm, những cô gái xinh đẹp như em thì các anh đi qua ngắm nhìn là quên cả mệt mỗi nóng bức. “Sẽ mát rợi như là sờ vào que kem ấy chứ lì!” Thủ kho nhại giọng Bắc của Hồng Vân trên tivi kênh 7. Cả bọn cười ồ. Danh lầm lũi chen đám đông, kéo tay Phượng ra sân. Lần đầu tiên, Danh cầm tay một cô gái mà tràn đầy xót thương, hờn tủi, nhưng nhức nổi nhớ về một người con gái khác!

Cả buổi chiều, Phượng dọn phòng trọ bé xíu mà bẽ bộn, bản thủ của anh hàng xóm cũ. Danh về muộn, bỏ ra bàn bộ đồ vải hoa li ti, có cả chiếc sơ mi màu xanh lá chọn từ trong đống đồ si-đa chất trước cổng chợ Bà Chiểu. Cô gái mừng rỡ, ríu rít thay ra mặc vào, sau rồi mặt đỏ lựng đứng bên góc bàn nước, nhìn lên anh, không biết nói sao. Danh cũng chẳng biết nói sao, cuối cùng thở hắt ra: “Mày lên đây làm gì?”. Cô bé con chực khóc, Danh

khoát tay: “Thôi, mày ra đầu ngõ ăn cơm sườn với tao!” Trời ơi, cái giọng này sao nghe quen, như điệu nói của anh Thượng với Danh dạo nào?

Một đĩa cơm sườn đầu ngõ chỉ năm ngàn, hai ngàn cà phê đá cho Danh, và cốc xá xị nâu đỏ cho cô gái quê nghèo. Tính ra cũng kha khá, Phượng nằng nặc đòi trả tiền. Mười sáu mà chưa bước qua trẻ thơ, lại biết tính phần mình quá sớm, sao Phượng mang cái tính giống hết chị Thuỷ xưa. Phượng kể, chị Thuỷ bảy năm nay cứ vật vờ đi mãi con đường từ nhà chồng về nhà bố mẹ. Cưới nhau chưa được hai tháng, anh chồng phó huyện ôm hết tiền bạc riêng tư theo bạn bè đi xuất khẩu lao động Hàn quốc. Mỗi lá thư về, chồng chỉ hỏi thăm vợ mấy dòng tái bút, còn những chuyện lớn, tiền đô gửi về, chỉ bàn với bố mẹ. Nhà chồng cũng bưng kín việc tiền bạc lớn bé trong nhà. Chị Thuỷ thành người ở không lương, được nuôi hai bữa cơm ngày, giường đơn chiếc kê ra góc cửa hàng xay xát gạo mặt phố, để chị vừa ngủ vừa canh chừng chiếc cần câu cơm của gia đình nhà chồng. Gian buồng riêng hạnh phúc phải nhường cho cậu em chồng sửa sang để cưới vợ. Như ở giá, như không chồng lại như bán cả thân xác lẫn tâm hồn về phố, đêm ôm bụng bầu lặc lè không trở được mình. Chùng đó nước mắt, chùng đó nỗi niềm Phượng kể xong mắt mũi đỏ lựng, còn mắt Danh khô rang, đỏ đờ, trông càng xéch hơn. Cậu làm lì gậy tàn thuốc rơi tồm trong chiếc âu sứ ắp nước. Danh chỉ nói câu này, làm Phượng chết điếng: “Mày tưởng tao sẽ về nhà à?”

Chim quỳên ăn trái nhãn lông tận nơi nào nơi nào, chứ đâu có bay ngang Cần Giờ cho Danh ngó? Thôi, hết những mộng mơ, ngày Danh nghe tin Thuỷ vác bao thóc leo lên máy xát, trượt chân, mất cái thai tám tháng mang thân con gái sắp chào đời. Chính là ngày Danh điên khùng lái xe nâng xông thẳng qua những dãy Công-ten-nơ xếp lớp, chạy qua những thân tàu cặp hông bên cảng. Từ kho ra bãi một ngàn mét mà Danh chạy mãi trong cơn đau bụng bít sặc xăng dầu, nồng mùi da thuộc và những giấc mơ vỡ nát bên đường. Có thể trong tâm tưởng, có lần nào đó Danh đã lái chiếc Sumitomo năm sức ngựa quay lại Cần Giờ, đón được Thuỷ. Chiếc xe như con thú dữ

chồm lên, đâm gãy ba-ri-e công cảng lao ra đường lớn nhưng bị cảnh sát chặn lại trên cầu Khánh Hội, và anh tài rũ gục trên buồng lái, như chiếc lá bị hun nóng, lả ra.

Danh không về Cần Giờ, Phụng cũng không chịu về. Danh đành chở cô bé qua quận Tân Bình, gửi nhà người quen để Phụng phụ nghề in lụa, in những danh thiếp, vỏ hộp vật. Đợi bao giờ đủ tuổi, Danh cho Phụng đi làm thợ may liên doanh.

Đúng một năm thì Danh gặp lại anh Thượng. Anh bụi đời hơn và đã quyết tâm độc thân, lại đâm ra nghiện Salem. Người khói thuốc, anh còn đoán được là loại nào. Hai anh em ngồi đoán khói thuốc, đoán mùi nước hoa đàn bà hết nửa buổi tối thì phát chán. Quán bar đã chật, đèn lại nhức mắt và váy thì chao ôi là ngắn. Các em đi như hội, Danh bị liếc cháy mắt, anh Thượng bảo về ngủ sớm cho khoẻ, mày học tao mãi mà chưa khôn thêm à? Thấy chúng nó thơm tho đã hoảng lên, chứ cộng cả son phấn lẫn vòng vàng chưa bằng cái gót chân gái cửa biển! Về quê, cưới vợ đi cho quên hẳn cơn điên đạo nào! Chà, sao anh Thượng ở tận đâu đâu cũng biết vụ Danh húc đổ barie của hải quan, chạy một mạch định... về quê tìm Thủy?

Những bông trứng cá dọc đường nở hoa trắng, trong veo, gọi niềm thương nhớ tháng mười trong lòng cậu trai trẻ. Thành phố có những con đường mạn Tân Bình, Gò Vấp còn nguyên đất đỏ, bụi mù trời phủ đầy trên hàng rào dọc đường, giống hệt con đường về quê biển. Danh nhiều khi nghĩ, mình đã chết một lần khi bỏ quê lên thành phố, chết một thằng Danh nữa khi Thủy lên đò hoa làm dâu phố huyện, vậy thì bây giờ sống là cộng thêm, là được phải hơn mất, có gì mà đắn đo? Nhưng những bông trứng cá dọc đường Danh đi sao cứ bình dị và nhẹ nhõm thả những chấm trắng lên vòm lá xanh như ngày nào, không đổi thay?

Những ngày nắng, trời xanh vô cùng trên những tàng cây từ bến cảng về khu chung cư, buổi chiều Danh thường qua chợ Bà Chiểu ăn đĩa cơm sườn cùng anh em bốc xếp Quận Tư, tránh cỡ nhậu quán ông Sáu để vòng vèo sang tít Tân Bình thăm Phụng. Danh bớt lảm lì từ khi nào! Tin của Thủy

đôi khi tới rất chậm, bì thư nhàu. Phượng viết thư cho chị thường quên gửi. Chỉ mỗi điều này Phượng đã làm người con trai bồn chồn, làm những buổi ghé chơi của Danh cứ lung chùng, nấn ná và lảng lạng.

Một lần hai anh em ngồi quán cà phê, nghe nhạc Ngô Thụy Miên, ngồi suông chứ chẳng nói năng gì. Ngồi im để nghe người con trai nào hát về người con gái nào, trong một môi tình đầu đời mỏng manh và rạn vỡ, xa xôi vô vãn. Phượng cứ ngo ngoay đầu bồn chồn. Sau lưng Danh, một cái đầu tabu rẽ ngôi giữa kiêu Đan Trường rũ rọi nhuộm vàng hoe đang lác lác, sến không chịu được. Mắt Phượng sắc lẹm và háo hức, chạm vào cái nhìn trừng trừng của Danh, Phượng cụp mi, bậ môi: “Thì thôi!”

Giọng nói ấy gợn lên một cái gì bất ổn. Danh chộp cổ tay cô thiếu nữ tròn trịa mượt mà, vặn chặt, vuốt ra đôi vòng Si-men vàng choé, mảnh như sợi chỉ này giờ giấu trong tay áo:

- Cửa ai?
- Của em!
- Lấy của ai?
- Anh hỏi làm gì?

Phượng vừa sợ hãi vừa cong cớn, mắt liếc trộm cái đầu tabu rồi lướt qua má Danh một cái lườm. Má Danh rần rật nóng, mạch máu căng nhức nhối thái dương. Nỗi đau giống một lưỡi dao sắc bén chém ngược về quá khứ. Danh trả tiền, lăm li bỏ đi thẳng. Cái hon-đa cà tàng tối nay tự dung dờ chúng, đập vật vã không nổi. Vài hạt mưa nặng nề đập lên mái hiên quán cà phê lạnh tanh. Danh mắt xếch ngược lên, luống cuống hờn dỗi và giận dữ kéo xềnh xệch chiếc xe cũ mềm băng sang bên kia đường, hứng trọn đợt mưa đầu. Đôi mắt Phượng đen như mắt Thủy ngày xưa nhìn Danh, sao nữa làm đau Danh thế, nhắc về những gì anh không thể mang cho những người mà anh thương đến buốt lòng xót ruột?

Hình như Phượng cũng quên luôn căn phòng nhỏ bệ bộn, bé xíu và chiếc áo hoa li ti xanh ngày nào Danh mua cho. Cô bé bướng bỉnh từng ngồi đờ máy, bám xe đò về thành phố rồi cuộc cũng không nói nổi một lời chia tay.

Một đêm anh Thượng chạy xe về hăng, thấy Danh tóc tai cắt cua trụi lủi, tay cầm chiếc mũ mềm đập đập vào quần, bụi không thể tả:

- Em chờ anh mãi, lâu lâu mình chưa uống rượu lần nào!

Anh Thượng khịt khịt mũi như con sói, thần nhiên.

- Bây giờ toàn gái miền Tây, duyên hải, mày ăn mặc thế này vào là các em đuổi ra!

Bắt đầu là một ly “Giôn” uống vào mà nhạt và chát tận đầu đầu. Bắt đầu là một chuyến phụ xe chạy chơi chiều thứ bảy nhưng nửa đêm về kiểm tiền đầy chặt túi, hai anh em nằm vật ra ngủ ngay trên đồng tiền. Canh bạc đầu tiên ở Vũng Tàu, cuộc đòi nợ thuê lần đầu cách thành phố gần 300 cây số... Đến lần thứ hai thứ ba thì anh Thượng không phải chỉ dẫn, Danh tự biết mình phải làm gì. Một chủ nợ ngã lăn ra ngất xỉu khi nhìn thấy thằng trai trẻ tự rạch tay mình hứng máu đòi nợ. Cũng có lần những gói hàng “đặc biệt” trong xe được anh Thượng đưa đi lúc nào, không cần Danh biết. Có nhiều ngày đi xe tải về taxi, ngủ tạm qua loa một quán trọ rẻ tiền ven đường với những cô gái không rõ tên tuổi, ngầy ngật mùi dầu gió.

Rốt cuộc ý định dành dụm tiền nhượng lại một căn chung cư tiêu tan. Danh cũng tin rồi mình sẽ độc thân, như anh Thượng, hoặc như những người đã từng biết đến nỗi đau trong sâu thẳm tâm can.

Tháng Chạp, dưa hấu xếp lớp dọc vỉa hè, những bồn hoa vạn thọ từ Sa Đéc theo thuyền lên thành phố, biển đường phố thành biển hoa vàng. Xe nghỉ từ Tết ông Táo hai ba, anh Thượng rủ đi câu cá thư giãn, rút Mô-bai gọi riu rít cho mấy chiến hữu hay ăn nhậu cùng nhau: “Nhà vườn, phục vụ hết sảy!”. Mỗi câu khen của anh Thượng có một cái cười nửa miệng, cười mà như không, mắt nhìn lơ lảo.

Nhà vườn mang ra một túi môi cau, mấy chùm lười giả rồi lúu rúu đứng ké bên làm trò hỏi han ngây thơ. Áo đen hai dây lắn lên đôi vai trần tròn trịa mát rượi. Anh Thượng mặt tỉnh bơ luồn tay trong áo miết một vệt mạnh

mẽ. Mớ tóc cuốn cao sỏ ra che khuất cái gáy trắng ngần và tiếng cười giòn tan. Một tiếng cười?

Một tiếng cười giống như nước chảy, giống một con chim hót ngâm nga song sắc như mắt liếc, giòn tan và vỡ vụn như những viên đá chạm lạnh canh trong ly nước. Tiếng cười nghẹn lại vì một cái ghì xiết ngọt thờ.

Miệng anh Thượng mất hút.

Danh chỉ mắt có vài giây để nhảy bỏ ra cái Tiểu đình sát mép hồ câu, nhìn trừng trừng vào mặt con ghệ. Sững sờ, đưa con gái kêu lên một tiếng thảng thốt, giật khỏi tay anh Thượng.

Danh tối tăm mặt mũi, láng máng nhớ hình như Danh đâm rất mạnh vào mặt anh Thượng và bị giáng trả một cú trời giáng chảy máu mồm. Đưa con gái áo đen đã nhảy xuống hồ câu, trần mình bơi gập gáp hoảng sợ sang bờ bên kia, đầu tóc rũ rượi, áo hai dây tuột xuống bên vai để hở khoảng da thịt trắng hếu. Những tiếng huýt sáo man rợ từ các lều câu kể bên vang lên giữa những trận cười hênh hếch các cung bậc. Đám câu hôm nay toàn bọn cậy tiền, ghệ đi theo vênh vào chửi nhau và đốt thuốc, bình luận: “Hai thằng ngu tranh nhau một con béo!”

Danh chạy xe rất lâu, rất lâu trên phố. Danh bị lạc đường. Danh định về nhà trọ, nhưng không hiểu sao quen lối chạy xe lại qua phía nhà anh Thượng. Cầu Bình Triệu, cầu Khánh Hội, người ta đi sắm Tết đông đặc đường phố cuối năm, những chậu mai bò nghễu nghện giữa phố. Không khí ấy nóng ấm, sự nức mùi hoa và trái cây song dễ làm cho người ta mủi lòng. Lại một cái Tết nữa, rồi Danh sẽ đi đâu, về đâu trong cuộc đời muôn nẻo, bao giờ về lại những cái Tết êm đềm ngồi canh nồi bánh Tết và ném những hạt muối giản dị vào đồng lửa tung bừng đêm Ba mươi ngày xưa?

Bóng tối tràn trong căn phòng bé xíu, mùi âm ẩm đến từ cái vòi nước rỉ rả không được khoá chặt. Danh mở cửa phòng, vật mình lên trên nệm giường, chùm khoá xe rơi xúng xoảng trong bóng tối. Một tiếng thở dài rất khẽ.

Một tiếng nấc trong góc phòng. Danh bật nhô dậy nghe ngóng, rồi sờ soạng đi về phía cái bàn kê ở góc phòng phía trong. Trước cái bàn để một chiếc ghế nhỏ. Danh đá vào chiếc ghế.

Hai bàn tay Danh đang áp vào đôi má dầm nước mắt của một khuôn mặt nhỏ mềm mại. Một đôi môi nóng rực như sốt, hôn vồ vập và mê man lên mấy đầu ngón tay Danh. Tiếng khóc tức tưởi cổ nén nói lên tất cả, về một người con gái đẹp, một giấc mơ vỡ nát, một lỗi lầm, những lời ngọt ngào trả lại bằng cay đắng của cô gái quê biển. Phượng đã vứt chiếc áo đen hai dây khêu gợi trả lại bên hồ câu.

Danh nói trong nỗi cô đơn:

- Sau này mình chỉ để con gái thôi Phượng nhé! Đừng để những đứa con trai mình cũng phải lang thang đi tìm một mái ấm cuối năm!

Ngoài kia, mùa xuân đang nảy nở những ngôi sao long lanh xanh biêng biếc trên nền trời sẫm tối. Rất nhiều ngôi sao đã im lặng suốt những đêm xuân, khi người ta yêu nhau, ở bên nhau bình yên và hoà tan nhau trong những cái hôn vụng về.

Cao Hùng 29-11-2003

Trang Hạ

Trang Hạ

Có cánh chuồn nào trên vai em không?

Thành phố nhỏ yên tĩnh và xinh đẹp, hai người yêu đắm say, mỗi bình minh đều đến bờ biển ngắm mặt trời mọc, và mỗi chiều đi tiễn bóng tà dương ở bãi cát. Dường như những ai đã gặp đôi tình nhân đều nhìn theo với ánh mắt ngưỡng mộ.

Một ngày, sau vụ đâm xe, cô gái trọng thương im lìm nằm lại trên chiếc giường bệnh viện, mấy ngày đêm không tỉnh lại.

Buổi sáng, chàng trai ngồi bên giường tuyệt vọng gọi tên người yêu đang vô tri vô giác; đêm xuống, chàng trai tới quỳ trong giáo đường nhỏ của thành phố, ngược lên thượng đế cầu xin, mắt không còn lệ để khóc than.

Một tháng trôi qua, người con gái vẫn im lìm, người con trai đã tan nát trái tim từ lâu, nhưng anh vẫn cố gắng và cầu xin hy vọng. Cũng có một ngày, thượng đế động lòng.

Thượng đế cho chàng trai đang gượng gượng một cơ hội. Ngài hỏi: "Con có bằng lòng dùng sinh mệnh của con để đánh đổi không?" Chàng trai không chần chừ vội đáp: "Con bằng lòng"

Thượng đế nói: "Ta có thể cho người con yêu tỉnh dậy, nhưng con phải đánh đổi ba năm hoá chuồn chuồn, con bằng lòng không?" Không chần chừ chàng trai vội đáp: "Con bằng lòng"

Buổi sáng, cánh chuồn rời Thượng đế bay vội vã tới bệnh viện, như mọi buổi sáng. Và cô gái đã tỉnh dậy!

Chuồn chuồn không phải người, chuồn chuồn không nghe thấy người yêu đang nói gì với vị bác sĩ đứng bên giường.

Khi người con gái rời bệnh viện, cô rất buồn bã. Cô gái đi khắp nơi hỏi về người cô yêu, không ai biết anh ấy đã bỏ đi đâu.

Cô ấy đi tìm rất lâu, khi cánh chuồn kia không bao giờ rời cô, luôn bay lượn bên người yêu, chỉ có điều chuồn chuồn không phải là người, chuồn chuồn không biết nói. Và cánh chuồn là người yêu ở trước mắt người yêu nhưng không được nhận ra.

Mùa hạ đã trôi qua, mùa thu, gió lạnh thổi những chiếc lá cây lìa cành, cánh chuồn không thể không ra đi. Vì thế cánh rơi cuối cùng của chuồn chuồn là trên vai người con gái.

Tôi muốn dùng đôi cánh mỏng manh vuốt ve khuôn mặt em, muốn dùng môi khô hôn lên trán em, nhưng thân xác quá nhẹ mỏng của chuồn chuồn cuối cùng vẫn không bị người con gái nhận ra.

Chớp mắt, mùa xuân đã tới, cánh chuồn cuồng cuồng bay trở lại thành phố tìm người yêu. Nhưng dáng dấp thân quen của cô đã tựa vào bên một người con trai mạnh mẽ khôi ngô, cánh chuồn đau đớn rơi xuống, rất nhanh từ lưng chừng trời.

Ai cũng biết sau tai nạn người con gái bệnh nghiêm trọng thế nào, chàng bác sĩ tốt và đáng yêu ra sao, tình yêu của họ đến tự nhiên như thế nào, và ai cũng biết người con gái đã vui trở lại như những ngày xưa.

Cánh chuồn chuồn đau tới thấu tâm can, những ngày sau, chuồn chuồn vẫn nhìn thấy chàng bác sĩ kia dắt người con gái mình yêu ra bể xem mặt trời lên, chiều xuống đến bờ biển xem tà dương, và cánh chuồn chỉ có thể thỉnh thoảng tới đậu trên vai người yêu, chuồn chuồn không thể làm gì hơn.

Những thủ thỉ đắm say, những tiếng cười hạnh phúc của người con gái làm chuồn chuồn ngạt thở.

Mùa hạ thứ ba, chuồn chuồn đã không còn thường đến thăm người con gái

chàng yêu nữa. Vì trên vai cô ấy luôn là tay chàng bác sĩ ôm chặt, trên gương mặt cô là cái hôn tha thiết của anh ta, người con gái không có thời gian để tâm đến một cánh chuồn đau thương, cũng không còn thời gian để ngoái về quá khứ.

Ba năm của Thượng đế sắp chấm dứt. Trong ngày cuối, người yêu ngày xưa của chuồn chuồn bước đến trong lễ thành hôn với chàng bác sĩ.

Cánh chuồn chuồn lặng lẽ bay vào trong nhà thờ, đậu lên vai người mà anh yêu, chàng biết người con gái anh yêu đang quỳ trước Thượng đế và nói : "Con bằng lòng!". Chàng thấy người bác sĩ lồng chiếc nhẫn vào tay người con gái. Họ hôn nhau say đắm ngọt ngào. Chuồn chuồn để rơi xuống đất một hạt lệ đau đớn.

Thượng đế hỏi: "Con đã hối hận rồi sao?" Chuồn chuồn gạt hạt lệ nói: "Con không!"

Thượng đế hài lòng nói: "Nếu vậy, từ ngày mai con có thể trở thành người được rồi!"

Chuồn chuồn soi vào hạt nước mắt nhỏ, chàng lắc đầu đáp: " Hãy để con cứ làm chuồn chuồn suốt đời..."

Yêu một người không phải là nhất định phải có được họ. Nhưng đã có được một người thì hãy cố yêu lấy họ. Có cánh chuồn nào trên vai bạn không?

Trang Hạ dịch

Trang Hạ

Gọi Tên Mùa Hạ

Ở nơi mùa hạ đi qua, mùa thu sẽ tới.

Đã có đôi lần gã dừng xe lại giữa phố bởi ý muốn kỳ quặc: ngoái nhìn lại quãng đường đã đi qua của mình. Đó là ý muốn lạ lùng bởi nó giữ gã trong sự bồn chồn khó hiểu mà có đêm nó dựng gã dậy giữa những giấc mộng mơ hồ, nó gần như là một tình yêu không được đền đáp.

Những kẻ lang thang vào mùa thu giống nhau bằng dáng đi xộc xệch và ánh mắt dại khờ câm nín. Gã không thể đứng đắn được dù qua tuổi mười bảy rất lâu rồi. Thời gian lướt nhanh như cánh chim nhọn, mùi bùn thom trên vết chân còn làm nao lòng tất cả những kẻ từng đi qua cỏ non.

Bài hát yêu thương chỉ là âm hưởng còn trong căn phòng khép cửa. Gã đi mãi, chưa bao giờ biết rằng ngày tháng đến rồi đi trong đời người ta không phải bằng những tờ lịch mỏng manh rơi cùng ngày. Gã thôi đếm tuổi mình từ khi nhận ra mình không còn biết chờ mong. Hạnh phúc là chiếc lá rớt tình cờ vào đời gã - không trở lại lần nữa. Gã nghi ngờ mọi tấm gương, vì ở trong gương gã sầu muộn quá.

Mùa thu - Cỏ biết vàng, lời hát có cánh bay đi. Gã ở lại cảm thấy trong lòng mùa thu đang ngậm ngùi như kẻ tha phương ngày nào đó nhìn thấy tầm xuân nở hồng bờ rào nhà người mới hay mình lạc lõng nơi đất khách.

Bài hát yêu thương đã chỉ còn là âm hưởng đọng trong căn phòng tối.

Tháng bảy, qua cửa sổ con tàu gã con trai muốn giữ mãi bàn tay cô nhỏ mà

không nổi. Chuyến tàu mang cô đi xa lắc, hết ngày này qua ngày khác. Rồi một dạo, gã nhớ cô lắm. Tỉnh thoảng gã cũng tìm cách ra đứng ở sân ga. Gã nhìn người ta đưa đón nhau, hy vọng được thấy lại từ cửa sổ một con tàu nào đó những ngón tay thiếu nữ mềm và dễ thương nhớ như hoa ngọc lan, để gã lại được gọi tên: “Cô nhỏ yêu dấu!” nghe lòng buồn ngơ ngác. Chỉ mùa thu mới biết gã tiễn đưa cuộc hành trình.

Chiều nay, gã ngủ gục trên bàn giấy, nghe mơ hồ tiếng cô nhỏ cười, quen thương đến đau lòng. Trong mơ, gã đã yêu cô “Và tình yêu giống như bông hoa...”. Cô nhỏ khóc, nước mắt qua kẽ tay rơi dài trong mùa thu. Tiếng chuông xe điện leng keng hoài. Ô kìa, người ta đã mang tàu điện đi ba năm rồi kia mà! Đã ba năm không còn nghe tiếng chuông lanh canh, thành phố mỗi sáng ngủ quên... Cô nhỏ yêu dấu, em gọi tên tôi đấy ư? Tháng bảy bất chợt mưa, tóc em còn ướt từ bấy đến giờ? Tôi chỉ biết nhớ chứ đã kịp nói gì đâu... Gã bị kéo ra khỏi giấc mơ bởi người bạn đồng nghiệp. Vốn là người thích đùa, anh ta buộc quanh tai gã sợi chỉ rồi kéo. Anh ta nheo mắt cười thích thú. Gã lúng túng gỡ sợi dây và suýt nữa òa khóc.

Cô nhỏ yêu dấu, bây giờ em ở phương nào? Chiều nay tan sở, gã đã dừng xe nhìn lại phố nhỏ và cây hoàng lan quen thuộc, vắng đâu đây tiếng nhạc của một tình khúc cũ, gã nghe từ năm mười hai tuổi. Cũng quãng phố này một hôm gã giúp một bà cụ gánh đôi gánh lá thơm, lơ đãng nghe cụ kể chuyện chợ búa. Chiếc đòn gánh in vết vào vai gã. Bây giờ trở về một mình, treo mũ lên mắc áo sau cửa, thấp lên ngọn đèn trong sự im lặng của một buổi chiều muộn, gã hiểu rằng nỗi cô đơn mới là gánh nặng mà gã mang đi suốt cả cuộc đời.

Ngày mai, gã sẽ đem về một cây hoàng lan nhỏ để trồng trong vườn. Nhiều năm nữa, khi thời gian đủ sức xóa nhòa hình bóng cô nhỏ, hoa hoàng lan nở vàng sẽ bắt gã phải nhớ về một cuộc chia tay ở mùa thu, ngày ấy cô nhỏ vẫn còn chưa là người lớn...

Trang Hạ

Trang Hạ

Những vai diễn thật lòng

Bạn sẽ nghĩ gì nếu một sớm mai thức dậy trong căn phòng trọ xa lạ, quần áo bệ rạc, bên mình không còn ai, chẳng còn một ai cả?

Những cánh hoa phượng dập nát trong mưa trôi dọc rãnh nước bên hè phố. Gã đội mưa đến nhà hát tỉnh. Sáng nay là buổi tập cuối cùng của vở kịch mới do gã viết kịch bản. Ông đạo diễn chưa đến. Anh diễn viên chính giờ cái bánh mì ăn dở lên vẫy khi gã đi qua. Gã bước vào nhà hát tỉnh, đi qua dãy hành lang ướm vào phía sau sân khấu. Ánh đèn bảo vệ vàng vàng hắt ra sau cánh gà, những dãy ghế chìm trong bóng tối lờ mờ im lìm. Gã bước tới giữa sân khấu và đứng lặng. Chỉ một chút nữa thôi, nhân vật chính do một diễn viên trẻ không râu đóng sẽ bóp cổ người vợ trong cơn ghen điên dại. Lúc phân vai, ông đạo diễn đã bỏ qua anh diễn viên trẻ, nói làm sao một người bé nhỏ có thể làm được việc đó? “Nhưng đây là đôi tay đầy thù hận của một người đàn ông bị phản bội!”. Gã cố giành vai chính cho anh diễn viên trẻ mới vào nghề, đang mang trên vai gánh nặng của cả một gia đình. Gã đã không nhầm. Những người dự buổi thử vai lặng người đi khi anh diễn viên trẻ nhập vai, bóp cổ người vợ với tất cả nỗi đau căm lạng và quần quai trong chính tâm hồn mình. Anh diễn bằng hình thể và tất cả tâm hồn. Hôm đó gã đã bỏ ra ngoài, trong buổi tối mùa hè, điều thuốc vẽ lên những vòng cung lập loè.

Trong đời thực, gã đã không bóp cổ mà để cho nàng đi, son môi cháy suốt

nổi nhớ nhiều năm về sau. Bàn tay này chỉ biết cầm bút và cầm tay người yêu, gã không thể cầm dao chặt thịt sẫm sập giữa chợ để ních thêm vào túi những đồng tiền dính mỡ. Vậy thì trách chi một người đàn bà? Sau ba năm chung sống, nàng chỉ mang theo những son phấn đất tiền của mình, thân nhiên bước lên làm bà chủ khách sạn tư sau một lần gã đưa nàng tới đó dự tiệc cưới một người bạn. Gã đã để cho nàng đi, không thù hận, không bóp cổ. Dù nàng không đẹp như Ophélia và cũng không biết cầu xin như Ophélia: “Nếu không yêu em nữa, hãy để em đi. Đừng giết em tội nghiệp!” Tình yêu là cảm giác của những chuyến đi dài cô đơn. Có một chiều tối nào giữa Sapa ngập sương mù, giữa những tiếng chuông đồng hồ gõ thông thả khắp thị trấn, gã sững sờ bắt gặp một ô cửa khách sạn bên đường. Người bồi thông thả mang chiếc đèn dây thấp trong một buổi tối mất điện, đặt lên bậu cửa trông ra đường. Qua lớp cửa kính, ánh đèn hắt sáng lên màu vàng trầm mặc, bí ẩn trong lớp sương mù đặc quánh. Vụt trở về trong lòng người đàn ông cái ánh nến nàng thấp trên bàn trong suốt những đêm dài ái ân say đắm. Nến tắt lâu rồi nhưng ánh sáng còn thấp trong một góc trái tim người đàn ông lẻ loi. Đường từ Sài Gòn lên Đà Lạt qua đèo Bảo Lộc có hình bức tượng Đức Mẹ tô trắng toát, xe cộ chạy qua tấp bụi mù mịt. Có lần qua đó ngoảnh lại gã ứa nước mắt, nghĩ về cái vòng tròn quanh vô nghĩa trong đời. Gã đã đi mà không đến, đã gõ mà cửa không mở. Phải vì thế không, trong kịch bản gã đều để vai nữ chính chết vào phút cuối. Như một lối thoát khỏi trò vòng quanh tìm kiếm. Là Juliette chết vì đua xe và buôn ma túy. Là My Châu chết trong cuộc tranh bá đồ vương. Là người mẹ trẻ chết trong cơn đau sinh nở. Chết giữa lúc còn được yêu.

Nàng không biết những vai diễn đã chết thay mình bao lần trên sân khấu. Người bảo vệ bước vào từ phía sau cánh gà, tóc ướt đầm nước mưa. Ông chùi hai tay lên đùi rồi bảo:

- Chú còn thuốc lá không? Cho tôi xin một điếu!

Hoài là người bạn thân từ thời hai đứa còn mắc võng bên nhau ở chiến

trường K., chuyền tay nhau tấm ảnh cô sinh viên Đà Nẵng tên Diệu gửi hai chàng lính trẻ mới quen. Ở K., Hoài đã công gã - mặt đầy máu - vượt qua cuộc phục kích bên bờ suối lần về đơn vị. Hoài ra quân, về lại tỉnh H. một thời gian làm huấn luyện viên thể thao rồi chuyển sang làm báo tỉnh. Lần gặp lại nhau giữa nhà hàng Hương Biển nổi tiếng nhất thị xã, hai chàng lính ngồi ôn lại chuyện cũ, Hoài móc trong ví ra tấm ảnh Diệu nhỏ xíu bằng hai ngón tay, đội nón vải cười toí tẩn giữa thành phố Đà Nẵng mới giải phóng hồi ấy, ngậm ngùi:

- Nếu không vì Diệu, có lẽ hồi ấy tao ở phút lại bên đó lấy vợ cho rồi!

Hai người bạn cũ cùng nhớ lại gương mặt những cô giáo trẻ người Cam-pu chia đứng giữa đám học trò chân đất trong buổi đưa tiễn, giữa đám bụi đỏ vẫn lên trong mùa khô, sau những bánh ô tô ra đi. Diệu đã vào Sài Gòn, trở thành bà chủ tiệm thuốc tây mở nhờ tên người khác. Nàng tám mươi mấy ký, và vẫn hằng đêm chong đèn chờ người chồng về từ chiếu bạc thâu đêm. Nàng đâu biết tấm ảnh nhỏ bằng hai ngón tay ngày ấy đã làm hai người đàn ông hôm nay nặng lòng đến thế nào.

Hoài chạy tin bài như ngựa, như ai thúc phía sau. Thảng hoặc gặp nhau là giữa những châu nhậu bết nhè hè phố. Ba tháng ở H. viết kịch bản, gã đi về một mình, không ai đoái hoài. Song đến buổi tổng duyệt cuối cùng, Hoài đến vào lúc vai nam chính đang hôn vợ mùi mẫn, trong khi tay dặt cương ngựa tay nắm chặt đốc kiếm. Một nụ hôn diễn ra trò. Hoài cười tùm tùm, sau lưng là một mái tóc búp bê thả xuống vai nhẹ nhõm, đẹp dễ chịu:

- Đây là Thuỷ, phóng viên mảng văn hoá. Ông chăm sóc người đẹp chu đáo, cho đến lúc nào có bài khen trên báo tỉnh!

Hoài quay sang Thuỷ, thản nhiên:

- Vết thương đó anh ấy lãnh đạn thay cho tôi. Nếu không sẽ là một khuôn mặt rất đẹp, đúng không?

Mưa ngớt vào trước đêm diễn đầu. Thị trấn lạnh tanh trong hơi mưa, hoa điệp vàng rũ rượi vỉa hè. Đèn xe loang loáng đường quanh bờ hồ trung tâm,

quét những lần sáng gắt gông lên tán phượng ướm sùng.

Đêm công diễn đầu tiên vở kịch nói chuyển thể từ kịch hát, khán phòng nhà hát tĩnh chập ních khách mời. Khi người diễn viên nhỏ con giật tung áo bào, tuốt gươm tìm người tình phụ, cả khán phòng lặng ngắt. Câm lặng. Ai chẳng từng đau thất trước mắt mát trong đời? Ai chưa từng bỏ qua hạnh phúc? Người đàn ông vút gươm. Trong khoảnh khắc tội ác, vai nam chính run lên đau đớn như đang tự siết cổ mình, với một nỗi đau từ sâu thẳm một niềm tin đánh mất, những thớ thịt trên mặt căng lên giãn giật đầy khiếp đảm và đầy bất lực. Một sự bất lực đau đớn trong câm lặng. Khi tập vở, tới đoạn này gã đã đề nghị đạo diễn để ánh sáng chiếu thẳng từ trên đỉnh sân khấu. Đạo diễn càu nhàu ông biên kịch duy mỹ, song rồi cũng thu xếp. Luồng sáng chụp thẳng từ trên cao xuống một góc hẹp làm nổi bật những khoảng tối tăm trên gương mặt, nhấn vào những nét cắt hỗn loạn trên khuôn mặt run rẩy. Người đàn ông ấy không phải đang diễn mà là đang tự giết, thấy được cả cảm giác mồ hôi túa ra lạnh ngắt trong đôi tay nhóp nhúa. Không chờ hết cảnh, gã bỏ chỗ ngồi ra hành lang đốt thuốc. Que diêm tắt giữa mấy ngón tay lạnh lóng ngóng.

Vở kịch năm ngoái Lý Chiêu Hoàng một vai gánh nặng giang sơn, vừa thoai vừa nuốt nước mắt trong ngực. Mỗi lời nói một niềm tuyệt vọng. Vì ngôi đế vương hay vì thân phận bạc bẽo một người đàn bà tài sắc? Đào Hương diễn nhập thần, nâng vai kịch lên tầm vóc một hình tượng nhân vật vẹn toàn, rồi nổi lên từ đó. Thịnh thoảng Đào Hương vẫn gọi điện, có ý nhắc cái ơn nghề song gã tránh gặp mặt. Và cũng đi biệt luôn không về thành phố. Năm nay, vai kịch này có giúp gì cho những người đến quanh đời này?

Thủy ra theo, đứng sau gã ngập ngừng. Gió thổi mấy tấm áp - phích tuột góc bay toi tả trên tường. Một vài ngôi sao sáng rụt rè. Cô gái nói thì thầm, tay lỏng trong mái tóc buông rủ:

- Em nhìn lên sân khấu. Và em đã nhìn thấy anh!

Tiếng ghé đập âm âm, tiếng vỗ tay rào rào trong hội trường. Mọi người đã

đứng cả dậy để vỗ tay khen nồng nhiệt. Vợ kịch ấy đáng lẽ đã được dựng ở thủ đô, nếu gã không gặp lại Hoài.

Những thân phận người như vai diễn giữa đời. Bản thảo cuốn sách mới đã xong, vở kịch vừa công diễn. Nhà xuất bản gọi gã về, đòi bản thảo và gợi ý đang thiếu một chân biên tập sách kế hoạch, làm thuê cho đầu nậu là chính song cũng đủ nuôi sống bộ biên tập bằng những giấy phép bán chác qua đôi ba tay. Gã nghĩ, đi thôi. Đi cho Hoài yên tâm cưới người con gái đẹp và giàu có cảm xúc kia. Vai của gã hình như chẳng bao giờ có đôi.

Trên chuyến xe rời thị xã H., bất ngờ gã nhận tin nhắn của Đào Hương.

“Lâu quá chưa gặp anh cũng như chưa xem được vở nào hay. Giờ em đang trên đường đến anh. Tối nay, lúc vở diễn của anh bắt đầu!”.

30/12/2003

Trang Hạ

Trang Hạ

Tiếng Vọng

Vâng, đây là hồi ức từ một câu chuyện cũ. Có thể nó không giống chuyện của các bạn bây giờ. Năm học sắp kết thúc. Vào đúng cái lúc mọi người đang nhón nháo, lo âu và bận rộn nhất, Hoàng đến đứng bên tôi. Cậu ta nói với tôi rằng:

- Tớ muốn chụp ảnh kỷ niệm với bạn!

Hoa phượng tháng Năm đỏ rực cả một góc trời. Tiếng ve vội vã ngân lên từng chập ngắn dài, vọng lại từ phía hồ, nghe day dứt và bồn chồn. Lúc ấy tôi đang cặm cụi dùng giấy màu xanh đỏ dán lên mái lều làm hoa. Sắp đến lượt trại của lớp chúng tôi được chấm điểm. Tôi nghe Hoàng nói thì đứng ngẩn ra, rồi nhìn cậu ta, nhìn như chưa bao giờ nhìn thấy cậu ấy.

Có thể là đã có một cái gì đó xảy ra mà tôi không biết. Ngay cả Hoàng cũng đã đủ can đảm đến nói với tôi một lời đề nghị dịu dàng. Cậu ấy rụt rè nhất lớp, mọi khi chỉ thấy cúi đầu vào sách vở và những công thức toán lý, cặp mắt kính lúc nào cũng đầy hơi nước. Tôi buồn cười quá và định nói với Hoàng một câu gì đó, nhưng tự nhiên chẳng nghĩ ra được cái gì. Hai chân Hoàng đang run và mặt đỏ ửng, đỏ đến tận gáy. Cậu ấy sẽ chẳng bao giờ trở thành một người con trai dũng cảm được! Tôi nhìn vào đôi mắt kính của cậu, rồi lặng lẽ gạt đầu.

Từ lúc ấy, tôi hay nhìn Hoàng, hồi hộp. Nom cậu ấy nghiêm nghị và căng thẳng. Hoàng không nói thêm câu nào nữa. Tôi lại hí hục cắt giấy màu,

thành hình hoa lá rồi dán lên mái, lên khắp các cột, lên cả công chào, tự nhiên thấy lòng mình rất bồi hồi. Hoàng ngồi khây ghi ta trên bãi cỏ, bài này xọ bài kia. Nhìn từ phía sau trông Hoàng hết một cậu bé. Không hiểu trông đáng vẻ buồn buồn và mái tóc mềm hoe vàng ấy, có lúc nào cậu ấy nghĩ đến tôi không?

Hoàng chỉ là một người bạn trai bình thường trong lớp. Suốt những năm cấp ba, có bao giờ tôi nghĩ rằng đến một ngày nào đó, tất cả lại khiến người ta ngạc nhiên đến thế đâu. Tháng Năm khoa động ở phía sau lưng. Những điều giản dị chợt trở thành thiêng liêng, khi nhìn lên những dãy lớp học. Ngày chủ nhật quanh quẽ, chỉ thấy những ô cửa trống trải và cảnh phượng vĩ sà thấp mang hoa vào tận cửa lớp, rục rờ một cách buồn rầu.

Tôi mang xô xuống múc nước ở hồ. Từ xa, những cái trại cắm lộn xộn của chúng tôi sặc sỡ từ đầu đến chân, cờ đuôi nheo phấp phới. Suốt một tháng trời chúng tôi đã hồi hộp chuẩn bị cho ngày hôm nay, buổi cắm trại cuối cùng. Ai cũng nghĩ ra một việc gì đó để làm, và gượng cười khi nghĩ đến lúc chia tay nhau sẽ nhắc đến kỷ niệm này với giọng cảm động và nuối tiếc. Ừ, bây giờ là tháng Năm, tháng Năm làm người ta chợt khác đi.

Nắng vàng rục trên những ngọn cây. Trên chiếc ghế đá gần đây ai đem phơi những tờ báo cũ, nắng in xuống màu giấy đã ố vàng. Tiếng loa từ giữa bãi cỏ vọng đến, nhắc đi nhắc lại: “Mười chín tháng Năm... Mười chín tháng Năm...”. Tiếng loa chạm lên vòng sóng mặt hồ, lan đi dịu dàng...

Nhưng khi tôi về đến trại, nhận ra gần như cả lớp đã biết hết Hoàng vừa nói gì với tôi. Mọi người nhìn tôi im lặng. Ngay tức khắc tôi biết điều gì đã xảy ra. Tôi ngoái đầu tìm Hoàng. cậu ấy đang đứng dúm trong đám con trai.

Hoàng cúi xuống lẩn tránh mắt tôi với vẻ thật thà và tội nghiệp. Tôi đứng chôn chân một chỗ, mắt đỏ bừng bừng, vừa muốn chống chế vừa muốn giấu giếm. Có ai đó cười cười, đi đến chỗ tôi đỡ lấy xô nước và ra phía sau. Tôi cứ nghĩ rằng lúc ấy giá như Hoàng đừng quay mặt đi, giá như tôi không ngượng ngập và chờ mong lời mời bí mật ấy nhiều đến thế, hẳn mọi điều đã khác. Còn bây giờ cậu ấy lại trở thành cậu ấy, một cậu bạn trai chẳng

bao giờ dừng cảm lên được. Còn tôi, lại nghĩ về ngày chia tay sắp tới, tôi sẽ rời trường như một người bình thường và thờ ơ vừa có dịp ghé qua lớp 12B này, không có gì níu kéo ở lại, không còn gì gợi nhớ. Hoàn toàn không có gì!

Điệp khúc ấy làm tôi đau lòng. Và khi hội trại trở nên náo nhiệt nhất, Hoàng chạy lại phía tôi, cậu không nói gì mà chỉ cười, nhìn tôi chờ đợi. Cho đến tận bây giờ, vẫn chưa có ai nhìn tôi được như cậu ấy đã nhìn tôi, cái nhìn long lanh, run rẩy. Tôi quay về phía ông thợ ảnh. Và căn môi, lắc đầu...

... Thế nhưng rồi Hoàng cũng có một tấm ảnh chụp chung với tôi. Chỉ có hai đứa với nhau, đằng sau là cái trại đang hạ xuống, dây dợ lòng thòng, giấy màu vút đầy trên cỏ. Không hiểu sao cuối cùng tôi lại đồng ý, dù trong lòng không thấy thiêng liêng, dù không có cảm động gì nữa. Hoàng đứng nghiêm nghị nhìn ra phía trước, người cứng đờ. Còn tôi ngược mặt lên trời cười nhe hết hai hàng răng, tóc bù xù trông phát khiếp. Đó không thể nào là một tấm ảnh đẹp! Cũng chẳng thành kỷ niệm! Mấy ngày cuối cùng của năm học ấy, mỗi lần gặp tôi Hoàng hay đỏ mặt, hoặc tái mặt đi, dù chẳng có ai nhắc nhở gì!

Rồi tháng Năm cũng hết...

Về sau này chúng tôi không có dịp nào gặp nhau. Tôi quên cả nét mặt của cậu ấy. Không nhớ gì nữa! Bốn năm năm rồi còn gì! Nghe nói Hoàng đi thanh niên xung phong, hay đã vào học một trường đại học nào đó.

Lớp trưởng 12B cũ đến tìm tôi, chiều hôm qua, bảo: “Hoàng hy sinh rồi!”. “Sao lại hy sinh? Cậu ấy học đại học kia mà?”. Lớp trưởng im lặng... tôi bỏ học một buổi, đạp xe cùng lớp trưởng đi lang thang suốt chiều, đầu óc cứ lơ mơ. Lại là tháng Năm, hoa phượng nở dọc trên đường chúng tôi đi, nở nhiều và đỡ hơn ngày xưa. Lớp trưởng đề nghị: “Chúng mình họp lớp nhé! Sẽ cùng nhau đi thăm cô!...”. Tôi gật đầu, lại thấy mình trở thành con bé vụng về lớp mười hai nào, đã từng có lần chụp chung một cái ảnh với Hoàng trong tháng Năm.

Tôi tìm bức ảnh, nhưng không thấy. Chỉ nhớ mang máng rằng trong đấy tôi cười ngoác, còn Hoàng thì nghiêm nghị. Cậu ấy nhìn thẳng về phía trước, đã chăm chú lắng nghe tiếng gọi từ nơi xa lắm vọng về...